

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **V. H.**, nar. X, bytem X, zast. Ladislavem Ejemem, advokátem se sídlem Česká Lípa, Eliášova 998, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, čj. OD 1191/15-2/67.1/15392/St, **t a k t o** :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 5. 10. 2015, čj. OD/15/41960/AZD, sp. zn. OD/15/9178, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to jí byla uložena pokuta 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně se správního deliktu jako provozovatelka motorového vozidla registrační značky 6U9 1777 dopustila tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci č. I/35, v obci Turnov, v úseku 50°35'18,1999"N, 15°8'38,9650"E - 50°35'13,6250"N, 15°8'41,5425"E GPS, směr centrum, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič tohoto vozidla dne 1. 3. 2015 ve 12:53 hod. jel v uvedeném místě rychlostí 110 km/hod., ve které je zohledněna tolerance měřicího zařízení ± 3 km/hod. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 80 km/hod., došlo tedy k jejímu překročení o 30 km/hod. Tím bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

V reakci na odvolací námítky žalovaný uvedl, že žalobkyně měla možnost uvést údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, ale tyto údaje správnímu orgánu I. stupně nesdělila, neboť uvedla pouze osobu, která měla vozidlo k dispozici, ale ne osobu, která vozidlo v dané době řídila. Ani paní W. neuvedla totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku, ale pouze další osobu, která dle jejího vyjádření měla vozidlo k dispozici. Jelikož správní orgán I. stupně do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc přestupku správně odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona a vydáním příkazu zahájil řízení o správním deliktu.

K žalobkyní předloženým místopřísežným prohlášením čtyř osob, že poučila paní W. i pana X. o dodržování zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že po zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel silničního provozu. Zasláné prohlášení tedy dle jeho názoru nemá žádný vliv na posouzení odpovědnosti žalobkyně za spáchání správního deliktu. Ze stejného důvodu nebyl proveden ani navrhovaný výslech zmíněných čtyř osob. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. 3 As 7/2014.

Dále žalovaný uvedl, že rychlost vozidla byla zjištěna metrologicky ověřeným silničním rychloměrem, kdy ověřovací list tohoto rychloměru i záznam o měření, ze kterého vyplývá jak naměřená, tak i povolená rychlost v daném úseku, jsou součástí předložené spisové dokumentace. Ze záznamu o měření je zřejmé, že nejvyšší dovolená rychlost 80 km/hod. je v daném místě stanovena dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, přičemž ze spisové dokumentace nevyplývá žádná skutečnost, že by dopravní značení mělo být poškozeno. Žalovaný na okraj poznamenal, že se jedná o úsek v obci Turnov, a pokud by nebyla v daném úseku platná dopravní značka s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/hod., platila by obecná úprava, dle které smí jet v obci řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, přičemž konstatoval, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, což shledal za odpovídající.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. S rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, neboť je přesvědčena, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, kdy žalovaný je povinen zabývat se všemi argumenty v odvolání.

Žalobkyně vytýká správnímu orgánu I. stupně, že v rozhodnutí žádným způsobem nehodnotil a neprovedl důkaz místopřísežnými prohlášeními svědků J. Ž.,

S. M., A. H. a R. H., ani se nezabýval jejich obsahem. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí, stejně tak jako správní orgán I. stupně, nehodnotil tato prohlášení a neprovedl jimi ani důkaz, pouze konstatoval, že výsledky těchto osob by nemohly přispět k objasnění skutečností rozhodných pro posouzení odpovědnosti za správní delikt. To označila žalobkyně za postup nezákonný, neboť nelze předvídat, co by z výsledku těchto osob vyplynulo, a jak by je bylo možno hodnotit.

Dále žalobkyně namítla, že správní orgán nevyzval na základě jejího vyjádření ze dne 10. 9. 2015 pana B.X., bytem Makedonie, Skopie, ul. Suto Olizari 45, jak tomu učinil u paní D. W., bytem Monterey Point 101, Naples, Florida, USA, k podání vysvětlení, zda v předmětný den na uvedeném místě vozidlo řídil.

Dále žalobkyně namítla, že na základě jejího odvolání z 16. 10. 2015 nebylo vůbec zjišťováno a postaveno na jisto, zda v předmětném místě, kde mělo dojít k překročení stanovené povolené rychlosti 80 km/hod., je vůbec ve směru jízdy předmětného vozidla umístěna taková dopravní značka a zda je vůbec v této obci ve směru jízdy vozidla do obce před měřeným místem umístěna dopravní značka označující obec, tj. zda tyto značky, pokud jsou zde umístěny, nebyly nějakým způsobem znehodnoceny.

Dle žalobkyně nemůže obstát argumentace žalovaného, že ze spisové dokumentace nevyplývá žádná skutečnost o tom, že by dopravní značení mělo být poškozeno, a tedy, že v daném místě platí nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h a že pokud by zde značka umístěna nebyla, pak že platí rychlost nejvýše 50 km/h v obci, neboť žádný důkaz v tomto směru správními orgány proveden nebyl. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, čj. 2 As 45/2010-68, publikovaný ve Sb. NSS č. 2518/2012. Dokazování dle jejího názoru nebylo provedeno v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 a 2 správního řádu, neboť v napadeném rozhodnutí jsou popisovány důkazní prostředky, které při ústním jednání nebyly správním orgánem I. ani II. stupně provedeny, ačkoli byly žalobkyní navrženy.

Žalobkyně uzavřela, že postupem obou správních orgánů bylo porušeno její ústavní právo na spravedlivý proces a došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správními orgány. Nelze tudíž vyloučit, že takový postup mohl mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Má zato, že pro závěr vyslovený žalovaným správním orgánem nebyl v důkazním řízení získán dostatečný skutkový základ.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám dodal, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz o tom, že by dopravní značení v místě měření rychlosti bylo jakýmkoliv způsobem poškozeno. Ze záznamu o měření vyplývá jednoznačná skutečnost, že nejvyšší dovolená rychlost je v daném místě stanovená místní úpravou dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“. Ke své úvaze o platnosti obecné úpravy v případě neumístění uvedené dopravní značky doplnil, že byla uvedena pouze na okraj a že vychází z obsahu zajištěné spisové dokumentace, součástí které je např. i stanovení místní a přechodné úpravy, které povoluje umístění stacionárních měřičů rychlosti a ve kterém je uvedeno, že měřič je umístěn na silnici I/35 (E442) v Turnově - průtah - před mostem přes Jizeru ve směru na Jičín.

Byť touto konkrétní listinou správní orgán I. stupně dokazování neprováděl, v rámci dokazování konstatoval, že k překročení rychlosti došlo v obci Turnov.

Při jednání soudu konaném dne 21. března 2017 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 10. 2015, čj. OD/15/41960/AZD, uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona, kterého se měla jako provozovatelka motorového vozidla registrační značky 6U9 1777 dopustit tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci č. I/35, v obci Turnov, v úseku specifikovaném GPS souřadnicemi, ve směru na centrum, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič tohoto vozidla dne 1. 3. 2015 ve 12:53 hod. jel v uvedeném místě rychlostí 110 km/hod. (po zohlednění příslušné tolerance měřicího zařízení), přičemž v daném úseku je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 80 km/hod. a došlo tak k jejímu překročení o 30 km/hod. Tím mělo být porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Dále je ze správního spisu zřejmý průběh správního řízení. Výzvou ze dne 3. 3. 2015 dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobkyně jako provozovatelka předmětného vozidla vyzvána k úhradě určené částky a poučena o možnosti označit řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala sdělením ze dne 24. 3. 2015, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídila, neboť vozidlo zapůjčila D. W., bytem Monterey Point 101, Naples, Florida, USA. Na uvedenou adresu správní orgán I. stupně zaslal výzvu k podání vysvětlení a v reakci na ni D. W. prostřednictvím svého zástupce sdělila v podání ze dne 20. 5. 2015, že dne 1. 3. 2015 předmětné vozidlo neřídila, že „vozidlo měla k dispozici osoba jménem B. X., bytem Makedonie, Skopje, ul. Suto Olizari 45“. Následně dne 11. 8. 2015 správní orgán I. stupně věc přestupku odložil ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jelikož do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl (tj. od 2. 3. 2015), nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Téhož dne 11. 8. 2015 vydal příkaz, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona.

Po podání odporu proti tomuto příkazu správní orgán I. stupně pokračoval ve správním řízení a nařídil ústní jednání na den 16. 9. 2015. Před termínem jednání zaslala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně vyjádření ze dne 10. 9. 2015, v němž uvedla, že jak D. W., tak B. X. poučila ve smyslu příslušných ustanovení zákona o silničním provozu o tom, že při použití vozidla musí být dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích a že tomu byli přítomni čtyři

svědci. Jejich místopřísežné prohlášení k vyjádření přiložila. Dne 16. 9. 2015 proběhlo ústní jednání, při kterém bylo provedeno dokazování. Jednání proběhlo bez přítomnosti žalobkyně, která se z něj omluvila. Dne 5. 10. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OD/15/41960/AZD, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání shora specifikovaného správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání ze dne 16. 10. 2015, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud při projednávání věci vycházel z následující právní úpravy.

Dne 19. 1. 2013 nabyla účinnosti podstatná část zákona č. 297/2011 Sb., kterým došlo ke změně zákona o silničním provozu. Jako nový správní delikt byl do tohoto zákona včleněn § 125f označený jako Správní delikt provozovatele vozidla. Toto ustanovení, konkrétně jeho odst. 1 stanoví, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Následující odstavce § 125f zákona o silničním provozu, tedy odst. 2 až 5, obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*.

Dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzve obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Dle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Výzva vůči provozovateli motorového vozidla musí obsahovat dle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době

spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou brojící proti tomu, že správní orgán nevyzval na základě vyjádření žalobkyně ze dne 10. 9. 2015 B. X. k podání vysvětlení, jak to učinil u D. W.. Touto námitkou žalobkyně v podstatě zpochybňuje splnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle shora citovaného ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, konkrétně jeho odstavce 4, správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním, vozidla při provozu na pozemních komunikacích.

V přezkoumávané věci žalobkyně k výzvě správního orgánu uvedla pouze to, že vozidlo v předmětný den zapůjčila D. W. (s uvedením její adresy), která je, jak dále uvedla, za přestupek odpovědná. Tuto žalobkyní označenou osobu D. W. správní orgán vyzval k podání vysvětlení. Tato osoba v reakci na výzvu sdělila, že dne 1. 3. 2015 předmětné vozidlo neřídila, že vozidlo měla k dispozici další osoba, a to B. X., a uvedla jeho adresu v Makedonii. Správní orgán I. stupně takto další označenou osobu již k podání vysvětlení nevyzýval a dne 11. 8. 2015 věc přestupku odložil ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) o přestupcích.

Dle krajského soudu tak správní orgán učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť řádně vyzval k podání vysvětlení žalobkyní jedinou označenou osobu jako osobu možného řidiče, a to D. W. Jestliže žalobkyní označená osoba řidiče označila další osobu jako osobu možného řidiče (resp. uvedla, že „měl vozidlo k dispozici“), dochází tak k typickému řetězení označených osob, kdy označený řidič označí další osobu jako řidiče a ta případně zase další osobu atd. Za takové situace však již nelze dovozovat povinnost správního orgánu vyzývat k podání vysvětlení další a další osoby označované postupně za možné řidiče v době spáchání přestupku. K podmínce nezbytných kroků ke zjištění pachatele se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46: *„Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí*

nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Ze stejného rozsudku pak vyplývá i závěr, že by bylo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce.

Podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu vyplývající z ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu tedy v daném případě byly splněny.

Navíc nutno připomenout, že podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl (tj. v dané věci od 2. 3. 2015), skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétnímu řidiči, bylo namísto věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit.

V další námitce žalobkyně namítala, že žalovaný nehodnotil a neprovedl důkaz předloženým místopřísežným prohlášením svědků J. Ž., S. M., A. H. a R. H., ani se nezabýval jeho obsahem.

Ze shora uvedené zákonné úpravy vyplývá, že k odpovědnosti za předmětný správní delikt dle ustanovení § 125f silničního zákona není vyžadováno zavinění, jedná se o odpovědnost objektivní. Aby se provozovatel odpovědnosti za správní delikt zprostil, muselo by dojít k naplnění podmínek ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu (vozidlo bylo provozovateli odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel). V daném případě však žádný ze zákonem stanovených liberačních důvodů zjištěn nebyl, resp. žalobkyně se žádného z nich ani nedovolávala. Prokázáním toho, že uživatele jím provozovaného vozidla řádně poučila o povinnostech řidiče a nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu, se tedy žalobkyně své odpovědnosti zprostit nemohla.

Smyslem a účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány pouze na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K účelu této úpravy se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21, v němž uvedl: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních*

komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Žalovaný tedy nepochybil, pokud nehodnotil a neprovedl důkaz žalobkyní předloženým místopřísežným prohlášením svědků. Hodnocení tohoto prohlášení, ale i případné výsledky těchto osob, které prohlásily, že byly svědky toho, že žalobkyně poučila D. W. i B. X. o dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, by byly zcela nadbytečné. Jak vyplývá ze shora uvedeného, na objektivní odpovědnost žalobkyně totiž nemohly mít žádný vliv. To byl také důvod, proč žalovaný konstatoval, že výsledky těchto osob nemohly přispět k objasnění skutečností rozhodných pro posouzení odpovědnosti za správní delikt, tedy nikoliv (jak namítá žalobkyně), že by nezákonně předvídal, co by z výsledku těchto osob vyplynulo.

Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že nebylo postaveno na jisto, zda byla v předmětném místě ve směru jízdy vozidla umístěna příslušná dopravní značka, případně ve směru jízdy vozidla do obce dopravní značka označující obec, tj. zda tyto značky, pokud jsou zde umístěny, nebyly nějakým způsobem znehodnoceny.

Ze spisové dokumentace vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost v daném místě byla stanovena místní úpravou dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ (viz záznam o měření). Stanovením místní a přechodné úpravy provozu ze dne 15. února 2013 odborem dopravy Krajského úřadu Libereckého kraje pak bylo mimo jiné na silnici I/35 (E442) v Turnově - průtah - před mostem přes Jizeru ve směru na Jičín povoleno umístění stacionárního měřiče rychlosti. Je třeba konstatovat, že jestliže byl skutkový stav ohledně dopravního značení v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentován a žalobkyně jej chtěla zpochybnit, měla kromě pouhé hypotetické pochybnosti o umístění (příp. znehodnocení) dopravního značení nabídnout relevantní tvrzení a označit důkazy o tom, že dopravní značka v daném místě umístěna nebyla nebo že byla poškozena. To však neučinila, pouze obecně namítala, že není jisté „zda byla v předmětném místě příslušná dopravní značka umístěna, resp. zda nebyla dopravní značka znehodnocena“. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny její hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že předmětné dopravní značení v daném místě v rozhodnou dobu nechybělo, příp. že v danou chvíli nebylo poškozeno. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35).

Pro úplnost krajský soud dodává, že soudu žalobkyní předložené doklady o tom, že předmětné vozidlo v rozhodnou dobu nemohla řídit (lékařská zpráva,

rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti), nemohly na věci nic změnit. Jak je uvedeno shora (a předtím i ve správních rozhodnutích obou stupňů), žalobkyně nebyla uznána vinnou ze spáchání přestupku spočívajícího v „rychlé jízdě“, kterého by se sama dopustila, ale ze správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, tj. že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Z tohoto důvodu se tedy řízení o správním deliktu koncentruje směrem k naplnění podmínek objektivní odpovědnosti provozovatele ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, nikoliv k prokazování viny (příp. neviny) žalobkyně ze spáchání samotného přestupku. Nutno konstatovat, že pokud provozovatel půjčí své vozidlo osobě, která nedodrží povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž následně se tato osoba projednání svého přestupku různými způsoby vyhýbá, musí být provozovatel připraven nést případnou objektivní odpovědnost za její jednání.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. březen 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu